

N. F. S. Grundtvigs prædiken Alle helgens dag

Taler

Nikolai Frederik Severin
Grundtvig
Forfatter, teolog, digter

Sted

Garnisons Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Johannes' Åbenbaring kapitel 7, vers 1-12

Og efter disse Ting saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdte Jordens fire Vær, paa det der skulde ikke blæse Vær over Jordan, ei heller over Havet, ei heller over noget Træ. Og jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Opgang, som havde den levende Guds Seigl, og han raabde med høi Røst til de fire Engle, hvilke det var givet at skade Jordan og Havet, sigende: Skader ikke Jordan, ei heller Havet, ei heller Træerne, indtil vi faae beseiglet vor Guds Tjenere i deres Pander!

Og jeg hørde deres Tal, som bleve beseiglede, hundrede, fyrgetive og fire tusinde Beseiglede af alle Israels Børns Stammer. Af Juda Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Rubens Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Gads Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Asers Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Naphtalims Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Manasse Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Simeons Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Levi Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Isaschars Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Sebulons Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Josephs Stamme tolv Tusinde beseiglede, af Benjamins Stamme tolv Tusinde beseiglede. Derefter saae jeg og see: en stor Skare, hvilken Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Stolen og for Lammet, klædte med hvide lange Klæder og Palmegrene i deres Hænder, og som raabde med stor Røst og sagde: Saliggjørelsen hører vor Gud til, Som sidder paa Stolen, og Lammet!

og alle Engle stode omkring Stolen og om de Ældste og de fire Dyr, og faldt ned for Stolen paa deres Ansigt og tilbade Gud og sagde: Amen, Velsignelsen og

Æren og Viisdommen, og Taksigelsen, og Prisen og Magten og Størken være vor Gud i al Evighed, Amen!

Elskelige! naar vi læse denne Apostelens Tale som et Guds Ord, og have christen Tro i Hjertet, da ere de Tanker mange, som trænge sig ind paa os, og saare forskellige Rørelser stride om Herredømmet i vort Inderste; thi, hvor meget indeholdes ikke i denne korte Tale? Vi see med Propheten gruelige, ubekjendte Plager sanke sig som en bristende Sky over Jorden, men ved Siden af Guds Vredes Bud see vi Hans Naades Tjener, som beseigler de Hellige, at Ulykken skal ikke røre dem. Ængstelige see vi paa de Beseigledes Tal, og maa vel tvivle med Suk om at være af dem; men trøstelig toner det da i vort Øre: derefter saae jeg, og see! en stor Skare, hvilken Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Folk og Tungemaal; til den Skare vente vi at samles og oplade Øie og Øre, for med Propheten at stirre didop, hvor de staae for Guds Stol i de lange, hvide Klæder, som ere de Helliges Retfærdighed, med Palmegrene, som Seierens og den evige Freds hellige Mærker; for med ham at høre den Lovsang, som toner igjennem al Evighed for den Himmelske Konge.

Naar vi nu læse eller høre den Tale paa en Dag som denne, der er indsat til alle Helgenes Ihukommelse, da maa vel end vissere mangehaande Tanker flokke sig hos os, forskellige Rørelser afløse hinanden, alt eftersom vi i Aanden vandre med de Hensovne paa Jorden, eller hvile med dem i Himlen. Der ligge de bag os, de mange Aarhundreder, som ere udløbne siden hiin Dag, da den Korsfæstede bøiede sit Hoved i Smerte og udgav sin Aand, siden hiin Dag, da Han straalende opfoer over alle Himle, siden hiin Dag, da Han udgjød Faderens og Sin Hellig Aand over de hellige Apostle, da de tretusinde Sjæle omvendtes til Herren, da Han bygde sin Kirke paa Petrus den Klippe.

Ja, I Elskelige! det er Christi Kirke, som er hellige Menneskers Samfund, det er den, hvis Lignelse og Hændelser i de forbigangne Dage maa svæve os for Øine paa denne Alle Helgens Dag. Var der end Nogen iblandt os, som ikke vidste at nævne ved Navn en Eneste af de hensovne Guds Helgene, det veed vi dog alle, dersom vi ere Christne, det føle vi paa os: de havde ikke, kunde ikke have den Fred, som Verden giver; gjennem Kamp og Strid mod de syndige Lyster og Verdens Tillokkelser, gjennem megen Trængsel og Forfølgelse maatte de indgaae til Hvilen i Guds Rige. Dog, der er Ingen af os saa vankundig, at han jo veed Navn paa Nogle af de Hedenfarne, hos hvilke Øiet kan stilles og Tanken dvæle, var det ogsaa kun Guds hellige Apostelskare, var det ogsaa kun den

hellige Povel, hvis Trængsel Skriften selv afbilder, og ham, til hvis Navns og Gjernings Ihukommelse denne Dag hos os især er beskikket: Morten Luther.

Men, er det vel sømmeligt, at vi paa en saadan Dag blot forlystes ved vemodig Ihukommelse af Guds Helgenes overstandne Trængsler, ved de Glimt af deres Himmelglands, som i Herrens Ord lyner til os gennem Mørket? Kan det vel gavne os, at de have stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen og annammet Ærens uforvisnelige Krone, dersom vi ei selv stride den samme Strid i Guds fulde Rustning? Kan det fryde os ret inderlig at høre den Gjenlyd af frelsde Aanders evige Lovsang, dersom vi ikke selv have det sikkert grundfæstede Haab, engang naar Herren kalder, at samles med dem, blande vor Røst med deres, og i Engles Tungemaal lovsynge Ham, som lever i al Evighed?

Nei visselig, og om disse Ting sømmer det sig da at spørge og forske alvorlig. Det gjøre da hver for sig i Stilhed for Guds Aasyn; thi det kan Ingen gjøre for sin Broder; men her i Herrens Huus og Folkets Forsamling, her sømmer det sig at fæste Øie paa det Hele, paa den Menighed, som kalder sig Christi; at eftersee og betænke, om det og lader sig tilsyne at den hører Ham til, at det er den, som Han kjøbde med sit Blod, om den Troe monne herske, som var Guds Helgenes Skjold mod alle den Ondes gloende Pile, og deres Haabs faste Grundvold, som er Kirkens himmelske Livsaande, om denne Tro bekjendes og ophøies, om den kraftelig teer sig i Kjerlighed og god Gjernings Øvelse og hellig Glæde midt i Bedrøvelse og Trængsel.

Ja, I Elskelige, saadanne Betragtninger høre besynderlig til denne Dag; thi vi ere jo samlede for høitidelig at takke den Gud, som fornyede sin Kirke ved Sin Tjener, Morten Luther, som ved ham igjen i Stagen opreisde Ordets skjulde Lys til at lyse for alle dem, som vare i Huset. Nu, visselig, dersom vi kalde det Lys, som udskinnede fra Vittenberg, det sande og rette, dersom vi troe, at Luther og den talrige Skare, som fulgde hans Fodspor, dersom vi troe, at de vandrede i Lyset og vare Lysets Børn og føiedes til Helgenskaren i det Høie, visselig, da maa vi bekjende, at Mørke hviler over Jorderige nu; thi det Lys, i hvilket Fædrene vandrede, om hvilket de vidnede i Liv og Død, at det kunde opklare Verdens Taage og Gravens Nat, det Lys, som skinnede i deres gode Gjerninger til Faderens Priis, det er jo foragtet, forhaanet, forsvundet. Derfor sømmer det sig paa denne Dag at gjøre det sørgelige, men store og vigtige Spørgsmaal:

*Trænge vi til en Reformation, som den i
Luthers Dage?*

og paa dette Spørgsmaal vil jeg, ved den Hellig Aands naadefulde Bistand, svare kortelig og sanddrue. Elskelige i vor Herre Jesu Christo! den hellige Johannes haver vidnet, og vore Fædre saae det saavel som vi, at Verden ligger i det Onde. Altid vare der mange, som løb paa den brede Vei til Fordærvelse, og selv de frommeste Guds

Helgene vare ei fri for Synd, denstund de vandrede her, men trængde daglig til at fornyes i deres Sinds Aand; ja, den hellige Povel bekjender og siger: Brødre! jeg agter mig ikke at have grebet det, eller at jeg er allerede fuldkommen, men jeg jager derefter, at jeg maa gribe det, ligesom jeg er greben af Christo.

Vi veed det jo med os selv, at saa gudfrygtige vare aldrig nogen Morgenstund vore Tanker, saa fuldelig korsfæstede vi aldrig det gamle Menneske med Synder og Begjærligheder, eller iførde det ny, som er skabt efter Gud, i Sandheds Retfærdighed og Hellighed, at vi ved Aftenrøden kunde staae blotte for Guds Aasyn og sige: i Dag have vi vandret med Dig uden Anstød, have fuldkommet den Gjerning, Du gav os at gjøre, ere blevne urokkede i Din Kjærlighed.

Ak! nei, vil vi ikke hykle for os selv, da maa vi visselig ende vore frommeste Dage med Skamfuldhed for den Gud, som randsager Hjerter og prøver Nyre, som seer inderligere og grandgiveligere, indtil Tanker og Begjæringer; vi maa sukke og sige: Herre! gak ikke i Dom med Din Tjener; thi Ingen, som lever, kan bestaae for Dit Ansigt; vi maa indflye til Guds Barmhjertighed i Christo Jesu og kun der finde vor Saligheds Haab; hver Morgen maa vi bede om Naade og Kraft til at opreises med Christo og vandre i et nyt Levnet, til at renses fra Kjødets og Aandens Besmittelse; altid maa vi klage, at Troen saamangengang er skrøbelig, og Hjertet forsagt eller hovmodigt, og Haabet svagt, og Kjærligheden lunken, altid maa vi bede: Herre! rens mig af mine lønlige Brøst! Saadan er Verdens Skikkelse og Menneskets Vilkaar til alle Tider, det veed Enhver, som haver alvorlig beflittet sig paa at stride imod Synden og gjøre Guds Villie af Hjertet; men kommer der nu en Tid, da disse soleklare Sandheder aabenbar fornægtes, da det paastaaes og bifaldes, at Verden er ikke ond, at Menneskene i Grunden ere gode, at de ei behøve at omvendes, men kun at blive endnu bedre, at de kan blive det, uden Bekymring, Kamp og Strid og Bøn, at de kan opfylde Loven og fortjene Guds Velbehag og Saligheden og trænge ei til Barmhjertighed og Naade, kan vorde dydige, ei | blot uden Jesu Tro og Hjelp, men uden Tro paa

Gud, kommer der en saadan Tid, og den er jo kommen, o, visselig, da maa Enhver, som frygter Gud, bekjende, at en heel Omveltning og Forvandling maa skee i Aandens Verden, dersom ikke Guds frygt og Dyd skal vige fra Jorden.

Vi veed det ogsaa, at aldrig var den Tid paa Jorden, da alle, som kaldte sig Christne, vare det i Sandhed, da alle de, som udvortes døbdes til Christum, iførde sig Ham, da alle, som sagde: Herre! Herre! gjorde den Himmelske Faders Villie. Ak! nei, vi læse det jo, hvorledes, alt i Apostlenes Dage, Hyklerie og Øienskalkhed indsneeg sig i Kirken, hvorledes mange vandrede som Christi Korses Fiender, saa at det gode Navn, hvormed de vare kaldte, blev for deres Skyld til Spot blandt de Vantro.

Ja, var ikke Judas Ischariot mellem de Tolv? sagde ikke Herren det Selv, at Klinten maa voxe blandt Hveden, til Høstdagen kommer? og naar vi see ud over de forbigangne Dage, naar vi give Agt paa dem, som sagde, at de vilde afluge Klinten, at de vilde gjøre, hvad der var over Apostlenes Evne, hvad Jesus forbød, o, da see vi det grandt, at det kun var Hyklerie og aandelig Hovmod og selvgjort Retfærdighed, som trivedes i disse adskildte Samfund, der kaldte sig rene, da bevares vi fra at forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skik, fra at foragte Guds Kirke, fordi den, ligesom Guds Jord, betrædes af mangan besmittet og vanhellig Fod.

Vi see det jo vel, at det hører til det faldne Menneskes sørgelige Vilkaar, med sine Hænder at besmitte selv det Helligste, at agte Sandhedens dyrebare Klenodie ringe, naar det haves uanfægtet; vi see det, at saasnart den udvortes Trængsel stillede, under hvilken Christi Kirke fødtes og gjenfødtes, da voxde Lunkenhed og Synd, alt som Aarene gik, da indsnege sig Vildfarelser, som det syndige Hjertes vanartige Børn; Aaarvaagenhed og Kamp var da altid fornøden hos Ordets sande Tjenere, men derfor behøvedes ingenlunde altid en heel Forvandling og Fornyelse. Altid var der hos Menigheden, som fulgde Christum, en forborgen Kræft, som aad omkring sig, altid gjordes Lægedom behov, men ikke altid var det saa, at Bylden strakde sig til Hjerne og til Hjerter, at der, saa at tale, var et Straaesbred kun imellem Liv og Død, at Afskjærelse og et synligt Underværk behøvedes til Frelse.

Saaledes er det kun, naar Christendommens Grundsandheder aabenbar foragtes og fornægtes, naar om Menneskets Saligheds Sag Løgn forkyndes som Sandhed, og Sandhed udskjældes for Løgn, men at det er saa nuomtide, det kan ikke

nægtes, med mindre det nægtes, at Christendom er Sandhed; thi det er jo uimodsigeligt, at Tro paa Jesum Christum er saa langt fra at kaldes nødvendig til Salighed, at den endog bestrides og forhaanes som Overtro. Skal da Christendom igjen komme til at herske, visselig, da trænge vi til en Reformation og Forvandling, endnu større end den, som skedte i Luthers Dage; thi aldrig, i de henrundne sytten Aarhundreder, var Jesus saaledes glemt og foragtet mellem dem, der bar Navn af Hans Disciple, som nu, nu da det agtes for en Forbrydelse mod Sandheden og Menneskets Værdighed at tale om Jesus, som Faderens Eenbaarne, der haver al Magt i Himlen og paa Jorden, at tale om Hans Lidelses Samfund og Hans Opstandelses Kraft, som det Eneste, formedelst hvilket vi kunne glade møde ved de Dødes Opstandelse.

O! langt sørgeligere er Tilstanden nu, end i Luthers Dage. Det er sandt, ingen Pave forbyder os nu at læse og randsage Skrifterne; men vi forbyde os det selv, i det vi forkaste og foragte dem; Ordet er ikke skjult for os i fremmede Tungemaal, men det er alligevel skjult af Dækket, som er over vore Hjerter, af den Verdens Aand, som er mægtig i Vantroens Børn; alt Propheternes Syn er for os som en tillukket Bog og forseglede Breve. Fordum var det at vente, at naar Bibelen talde til Folket i deres eget Tungemaal, de da vilde høre; thi de troede endnu, at det var Guds Ord; men nu, da den ligger aaben og udlagt men spottet og foragtet, hvad er nu at vente, uden der skeer en end dyb [ere] vidunderlig Forvandling og Fornyeelse?

Det er sandt, de Vildfarende fordum, de bad til Helgene, de bøiede Knæ for malede og udskaarne Billeder, de købde Syndsforladelse og gode Gjerninger af Syndere; det gjøre ikke vi; men vi bede til Ingen i Himlen, vi knæle ei engang for Ham, i hvis Navn alt Levende skal bøie Knæ; vi købe ikke Syndsforladelse; thi vi mene, vi behøve den ikke; vi købe ikke gode Gjerninger, thi vi mene, vi ere rige paa dem, vi have tilovers. Saa erkjendte da Hine midt i Vildfarelsen, at de trængde til Hjelp og Velsignelse fra Oven, at deres Synder gik over deres Hoved, at Naade og Barmhjertighed var dem fornøden; de bekjendte det ogsaa, at Jesus var Herren til Gud Faders Ære, og det var at vente, de vilde lade sig oplyse om Jesu Tro og hvile i den; men vi, som stole paa os selv, trodse paa vor Dyd, fornægte den Herre, som os købde, hvad er at vente om os, hvis vi ei paa underfulde Maader aldeles forvandles og fornyes? Det er ikke nok, at Menneskene tee sig som Sandhedens og Christi Korsens Fiender, men de rose sig af deres Skjændsel, og fuldt er da Syndernes Maal; det forkyndes | aabenlydt, at nu, under Fornægtelsen af al guddommelig Sandhed, nu er den oplyste Tid, nu

er Menneskets Manddomsalder, Fornuftens Høitid kommen.

Det er da vist, I Elskelige! naar Nogen nægter, at vi trænge til en Reformation, liig den i Luthers Dage, da er det ei, fordi det kan omtvivles, at vi trænge til en saadan, hvis Christendom skal vende tilbage, men fordi Man daarlig mener og ublu siger, at Christendom, Tro paa Jesum Christum og paa Hans Forsoning, er overflødig, unyttig, ja falsk og skadelig; det skal kaldes godt og et Tegn paa Oplysning, at Folkene kastede Troen, lukkede Biblen, spottede Bønnen, nægtede Herren. Have de nu Ret, bleve virkelig Menneskene mindre Syndere, da de ei meer vilde have Syndsforladelse for Jesu Skyld, bleve de som Gud i Hellighed, da de gjorde sig selv Gud lige, fik de mere Kraft til Dyd, der de lærde at stole paa sig selv, fik de mere Kjærlighed til Gud og Sandhed, siden de foragtede Naadens Aand, bleve de rige paa skinnende Dyder, siden de toge sig for med deres Gjerninger at fortjene Guds Rige?

Hvad maa vi svare, naar vi vil vidne Sandhed ? See vi ikke, hvorledes de nedsænke sig i timelig Omhyggelighed, tragte kun efter de jordiske Ting, hærde deres Hjerter mod hverandre, udsuge og bedrage uden Skye, kun for at vinde forfængelig Rigdom, velte sig i Overdaad og al Ureenhed for at mætte deres kjødelige Lyster? Selv de Mænd, som ikke tro Guds Ord, men betænke kun alvorlig, hvad der behøves, for at Folkene kan røre sig kraftig paa Jorden, for at Riger kan bestaae, for at Videnskab kan fremmes, for at Sikkerhed og Velstand kan vindes, lede de ikke forgjæves efter Fædrenes Troskab og Ærlighed, deres uegennyttige Kjærlighed til hinanden og Fædrelandet, deres Flid og Tarvelighed, deres dybe Ærbødighed for aandelig Syssel, deres Lyst og Iver til at øve og befordre den? Maa de ikke tilstaae, at disse Grundstøtter for Folkenes Held og Hæder hensmuldre daglig mere, at Slægten vorder stedse mere udmarvet og uduelig til al stor Gjerning? Bekjende de det ikke gjerne, at en Reformation, en heel Forvandling er nødvendig?

var det ikke det, de sagde, der de fordrede Stater og Regjeringer omskabde, der de talde om Skolegang og krigerisk Optugtelse? Det er da kun Tingen, om vi skal tro, at hine Dyder kan endnu, som fordem, ikkun avles af Troen ved Guds velsignende Kraft, eller om de med Menneskehaand kan indpodes, eller rettere, om de kan øves uden at eies. Vi have seet Prøver nok paa de selvgjorde Lægers Kraft, men det saae vi ogsaa, at Sygdommen kun voxde, at Vindingen kun var den Bedrøvelse efter Verden, som virker Døden.

Beskjæmmede staae den falske Oplysnings Helte, og Verden forundres derover, at de forjættede herlige Tider ei komme; men Christne kan ikke forundres; thi de veed, at Man ei kan samle Vindruer af Torne, eller Figen af Tidsel, de see en ny Stadfæstelse af Herrens Ord ved Propheten Jeremias: mit Folk, siger Herren, gjorde tvende onde Ting, de forlode Mig, den levende Vandkilde, og huggede sig sprukne Brønde, som ei kan holde Vand; vi veed, at ingen, Fornyse af Kraft og Dyd er mulig uden ved Troen, uden Tro paa Ham, der sagde: uden mig kan I slet Intet gjøre.

O! I Elskelige! derom kan da ikke tvivles, at vi trænge, trænge haardt til en Fornyse af christen Tro som den i Luthers Dage; kun det er Tingen, om den er at vente, og hvad skal vi dertil svare? Er det at vente, at vi igjen vil optage den kastede Bibel, holde den høit og i Ære, at vi af den forskudte Naade i Christo vil lade os tugte til at forsage det ugudelige Væsen og de verdslige Lyster, og til at leve tugtelig, retfærdig og gudelig i denne Verden, ventende paa den store Guds og vor Herres Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse?

Nei visselig, skal vi slutte fornuftelig alene efter de Ting, vi i Verden høre og see, da er intet mindre at vente; det er sandt, at et ubegribeligt Guds Underværk maa Fornysen altid være; men ligesom den Syge, der troer sig karsk og forsmaaer Lægedom, kan ei helbredes, saaledes er det ogsaa umuligt, at en Slægt, som ikke vil føle sin Nød og sin Brøde, kan omvendes og frelles. Derfor sagde Jesus: de Karske have ikke Lægedom behov, og jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse, Grueligt, sønderknusende er det at see, hvor blinde, hvor dorske, hvor sløve de Elendige slæbe sig gjennem Verden; det er, som om Sjælens Øre var blevet døvt for alle Røster fra det Høie, og Øiet blindt for alle himmelske Syn, som om Samvittigheden var blevet maalløs, og som al Bekymring for Sjæl og Salighed var uddød.

Herrens Torden ruller over Landene, det lyner Slag i Slag, Throner styrte, Jorden bæver, Mennesker falde i Tusindetal, Landene skjules af blodige Liig og Byernes Aske, Hunger og Sygdom kappes med Ilden og Sværdet om at ødelægge; men Herrens Haand vil de ikke see i alt dette; Jesus høres ei, naar Han varslende raaber: dersom I ikke omvender eder, skal I alle saaledes omkomme. O! vil Sjælene ei engang vaagne ved dette Bulder, vil de ei lære at forfærdes ved de Guds Domme, som alt her aabenbares, aabenbares paa de Folk, som vare

vore Forbilleder og Forgjængere i Vantro og Synd, o, hvorledes skulde de da frygte sig for det svælgende Dyb paa hiin Side Graven, som de kan nægte, skrækkes for Dommens Basune, som her kun høres af de vaagne Sjæle?

Nei, nei, rimeligt er kun det Værste, er kun Fremgang i Synd, og Ødelæggelse fra Herren, Død som Syndens Sold, og den, som vilde mene, at han, ogsaa med Guds Ord i Hjerte, i Haand og paa Tunge, kunde vække den døde, sovende Slægt, han var en Daare. Men skal vi da forsage og fortvivle, skal vi tænke, at al Redning er umulig? O! nei, mine Brødre og Søstre i Christo! vi vil ikke glemme, hvad Jesus har sagt: at det, som er Mennesker umuligt, er muligt for Gud. Naar vi see paa de forbigangne Tider, naar vi betænke, hvad der var at overvinde i Luthers Dage, og hvorlidet han kunde ventet at seire, naar vi hver for sig i Stilhed betænke, ad hvilke underfulde Veie vi selv ere førde fra Mørket til Lyset, fra Satans Magt til Gud, o, da maa vi vel udbryde med Herrens Apostel: o, Rigdoms Dyb baade paa Guds Viisdom og Kundskab!

hvor urandsagelige ere Hans Raad og Hans Veie usporlige! da maa vi føle Sandheden af de trøstelige Ord, at Herren er god, og Hans Miskundhed varer evindelig, da mærke vi med Glæde, at Hans Arm er ikke forkortet, at Han endnu er Herren, Som gjør Alt, hvad Ham behager.

Ja, I Elskelige! det er vist, at Herren vil opreise Sin Kirke og fornye Sin Menighed; thi Han har sagt, at Helvedes Porte skal aldrig faae Overhaand over den, at Hans Søn skal regjere paa Jorden, indtil Maanen og Solen er ikke mere; det er vist, at Høie og Lave skal igjen høre Hans Røst og tilbede og nedknæle i Støvet for den Naadestoel, som Han opreisde i vor Herre Jesu Christi Blod, stride den gode Strid og forsamles i Fred til Guds Helgenskare. Dette er vist, thi det hviler paa Guds evige Miskundhed og Hans usvigelige Sandheds Ord; men hvor Han vil bygge Sin Kirke, det vide vi ikke, vi vide kun dette, at Han, som vil, at alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandheds Erkjendelse, Han vil ogsaa boe iblandt os med Sit Naades Ord, ogsaa os vil Han forvandle til at vorde ligedannede efter Hans Søns, vor Herres Jesu Christi Billede, naar vi kun ikke gjenstridige modstaa Hans Hellig Aand, naar vi kun vil lade os vække ved Hans Tugtelsler og Advarsler, naar vi kun vil lære at ydmyge os i Støvet, angrende bekjende vor Synd, indflye til Hans Barmhertighed og sukke efter Kraft til at vandre værdelig for Hans Aasyn i Kjærlighed.

O, I Elskelige! saa lader os da kjøbe den beleilige Tid i de | onde Dage! o, hører det! Herren spørger saa rørende:

hvorfor vil I døe? omvender eder dog, at I maa leve! Jesus kalder saa venlig og siger: kommer til mig! og I skal finde Hvile for eders Sjæle. O, lader os komme! lader os vandre til Livets Kilde, at drikke og ei tørste evindeligt! lader os sige Farvel til Verden og Synden, som vil fordærve os, og gaae til Ham, som siger: i Verden skal I have Trængsel, men værer frimodige! jeg har overvundet Verden. O! I Elskelige! saaledes gjorde de Helgene, vi i Dag ihukomme, og de overvandt Verden ved Guds Søns Tro, og de boe nu saa glade i de Værelser, som vare dem beredte af Ham. O, lader os følge deres Fodspor, som lede til Himlen! O, lader os vogte stadeligt paa det Guds Ord, som lyser i Mørket!

Da skal ogsaa for os Dagen eengang fremskinne i Paradiset og Evighedens Morgenstjerne oprinde i vore Hjerter, da skal ogsaa vi med evige Palmer faae Stade for Guds Throne og sjunge med Englene: Amen, Velsignelsen og Æren og Viisdommen, Takken og Prisen og Vælden og Kraften være vor Gud i al Evighed, Amen! i Jesu Navn Amen!

Kilde

Bibelske Prædikener efter Tidens Tarv og Leilighed ved N. F. S. Grundtvig, Capellan Pro Persona. Kjøbenhavn 1816. Paa Hofboghandler J. H. Schuboths Forlag. Trykt hos P. H. Höeckes Enke.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Allehelgen, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/n-f-s-grundtvigs-praediken-alle-helgens-dag>